

Arrest

nr. 180 094 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.L. BROCORENS, die *loco* advocaten E. MASSIN en J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 september 2015 België is binnengekomen, diende op 11 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 juli 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 12 juli 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 11/09/2015

Overdracht CGVS: 22/02/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 22 juni 2016 van 09u20 tot 13u37. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Bangagatare loco meester Massin, was gans het gesprek aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een soennitisch moslim van Arabisch etnische origine. U woonde sinds uw geboorte tot kort voor uw vertrek uit Irak steeds in al-Shaab, samen met uw ouders en uw broer.

U verliet na het tweede middelbaar vroegtijdig de schoolbanken en ging aan de slag in de textielgroothandel van uw oom langs vaderszijde, Abdurahim A. Uw oom stichtte een liefdadigheidsorganisatie, Fael al-Khair genaamd. Deze organisatie werd gedragen door uw oom, u en drie anderen. De organisatie zamelde jullie geld in om minderbedeelde mensen uit Irak financieel een handje te helpen. Eveneens zorgden jullie ervoor dat overleden mensen - waarvan de identiteit niet gekend was - een waardige begraafing kregen. Voor dit laatste kregen jullie de hulp van een wetsdokter, Amer A. Hij was ook lid van Fael al-Khair. Uw taak bestond eruit om het geld bij de weldoeners op te halen.

Einde juli, begin augustus 2014 werd uw oom in zijn winkel benaderd door Abu Mustafa M. Uw oom kende hem omdat Abu Mustafa M. eveneens een winkel in de buurt uitbaatte. De broer van Abu Mustafa M. was actief in de politiek. Uw oom werd gevraagd om steun te verlenen aan diens verkiezingscampagne. Hij weigerde dit. Een maand na dit gesprek ontving uw oom dreigtelefoontjes en een dreigbrief. De boodschap luidde dat hij zijn winkel diende te verlaten. Uit angst voor represailles sloot uw oom de winkel voor een maand.

Op 25 augustus 2014 werd u door vier gemaskerde mannen ontvoerd en opgesloten in een huis in Talbija. Voordat u in het huis werd ondergebracht werd er een plastic zak over uw hoofd geplaatst. Deze werd na twee dagen afgenomen. Tijdens uw ontvoering werd u op de tweede en derde dag blootgesteld aan martelingen, wat vastgelegd werd op camera. U vermoedt dat deze camerabeelden werden gebruikt om uw oom onder druk te zetten zodat hij zijn handel in textiel zou stopzetten. Op de dag van uw ontvoering deed uw neef aangifte van uw verdwijning bij de politie. Op 30 augustus vielen politie en beveiligingsagenten de woning waarin u opgesloten zat binnen en werd u bevrijd. U werd overgebracht naar het ziekenhuis. Na acht dagen mocht u het ziekenhuis verlaten. Uit schrik voor represailles kocht uw oom een officier om zodat het politieonderzoek stopgezet werd en de zaak zonder gevolg geklasseerd werd.

Uw oom werd op 24 september 2014 dodelijk getroffen door een kogel. U vermoedt dat Abu Mustafa achter deze aanslag zat. Na zijn dood verliet u de ouderlijke woonst en dook u onder bij uw tante in al-Adamiya, wijk Dobat. U verbleef hier gedurende 9 maanden. De laatste maand voor uw vertrek uit Irak verbleef u bij verre verwanten in Najaf. Op 2 augustus 2015 nam u vanuit Najaf een vlucht naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u – via de gekende Balkanroute – clandestien verder naar Europa. Op 8 september kwam u toe in België. U verzocht tot de toekenning van asiel op 11 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en een doktersbriefje. Daarnaast legt u een kopie van volgende documenten neer: woonstkaart vader, de aangifte van uw verdwijning bij de politie, een medisch attest van het 'Ministry of Health', de overlijdensakte van uw oom, een bedankbrief van een liefdadigheidsorganisatie en een lijst met overleden personen, afkomstig van het 'Medical Legal Institute'.

B. Motivering

U verklaart dat u in Irak zal vervolgd worden door Abu Mustafa M. omdat uw oom weigerde steun te verlenen voor de verkiezingscampagne van diens broer.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vaagheden en tegenstrijdigheden die in uw opeenvolgende verklaringen werden vastgesteld.

Er dient opgemerkt te worden dat aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, geen enkel geloof kan gehecht worden. Dit blijkt uit verschillende elementen. Ten eerste begonnen uw persoonlijke problemen volgens uw verklaringen bij DVZ op het moment dat u weigerde in te gaan op het verzoek van Abu Mustafa M. om lid te worden van zijn politieke partij. Naast u werden eveneens de andere leden van de liefdadigheidsorganisatie door Abu Mustafa M. benaderd (vragenlijst DVZ 3.5). Daarentegen verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat niet u noch de andere leden, maar enkel uw oom door Abu Mustafa M. werd benaderd. Deze laatste verzocht uw oom om steun te verlenen aan een verkiezingscampagne voor zijn broer (CGVS p.14, p.

15-16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u uw verklaring op DVZ en stelt u enkel gesproken te hebben over uw oom (CGVS p.26). Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen. Uw verklaring bij DVZ is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. U ondertekende de vragenlijst bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan u werd voorgelezen in het Arabisch en bevestigde hiermee dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u daarenboven geen opmerkingen inzake eventuele problemen bij de vertaling van uw asielmotieven (CGVS p.3). Daarenboven kan er worden verwacht dat u omtrent de aanleiding van uw problemen in uw asielrelaas coherente verklaringen zou kunnen afleggen, quod non.

Ten tweede blijkt uit uw verdere asielrelaas dat u nauwelijks op de hoogte bent van de vermeende problemen tussen uw oom en Abu Mustafa M. Zo kan u enkel aangeven dat uw oom gevraagd werd om de broer van Abu Mustafa M. te steunen bij verkiezingen en dat uw oom dit weigerde (CGVS p.15-16). U dient het antwoord schuldig te blijven op de vraag over welke verkiezingen het ging ('God mag het weten, dat weet ik niet maar hij wou dat de mensen voor hem stemden', CGVS p.19). Eveneens gist u voornamelijk over wat er zich afspeelde nadat uw oom dit verzoek weigerde. Zo vertelt u dat uw oom werd bedreigd met de dood en slachtoffer werd van een handelsboycot. Het lukt u niet om hiervan concrete voorbeelden te geven (CGVS p.20). Verder spreekt u over een brief en telefoontjes die uw oom een maand na zijn confrontatie met Abu Mustafa M. ontving. De boodschap was dat uw oom zijn winkel moest verlaten. Frappant is dat u uit het gedrag van uw oom afleidde dat hij via post en telefoon gestalkt werd met als doel dat hij zijn winkel zou verlaten. U werd hier echter door niemand over ingelicht noch zag u enige brief (CGVS p.21-22). U vermoedt dat uw oom u hier bewust niets over vertelde omdat hij u niet bij zijn problemen wilde betrekken (CGVS p.22). Eveneens kan u niet met zekerheid zeggen wie verantwoordelijk is voor de dood van uw oom. U vermoedt dat Abu Mustafa M. hem heeft neergeschoten maar hebt hier geen uitsluitsel over (CGVS p.14). Opnieuw baseert u zich op vermoedens en ontbreekt het aan concrete bewijzen die uw vermoedens bevestigen.

Ten derde kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verhaal omtrent uw ontvoering. Zo kan er verwacht worden dat iemand die zijn geboorteland verlaat omwille van een persoonlijke vervolging hierover spontaan en doorleefd kan vertellen. Wanneer u echter gevraagd wordt om vanaf begin tot einde gedetailleerd te vertellen wat u overkomen is, houdt u het bij een summiere opsomming van de feiten zonder al te veel details toe te voegen. In eerste instantie noemt u enkel de datum van uw ontvoering, geeft u aan vijf dagen later te zijn bevrijd en dat er videobeelden werden gemaakt van de door u ondergane martelingen (CGVS p.16). Zelfs wanneer u bijkomende vragen worden gesteld, antwoordt u hier beknopt op en dient u meermaals het antwoord schuldig te blijven. Zo weet u niet op welke dag u werd ontvoerd en bent u onwetend over de kleur van de wagen waarin u werd ontvoerd (CGVS p.24). Gevraagd om de ontvoerders en hun kledij te beschrijven komt u niet verder dan 'gewone kledij', 'een zwarte kleur' en 'een soort van sjaal' (CGVS p.25). Alle spontaniteit in uw verklaringen ontbreekt. Zo antwoordde u op de vraag wat u voelde toen – na 2 dagen – de plastic zak van uw hoofd werd gehaald, 'het een zeer raar, beangstigend gevoel was, een gevoel van zwakheid' (CGVS p. 23-24). Toen hierop werd doorgevraagd liet u na ook maar enige verdere invulling te geven door te zeggen: "heb ik het gevoel wat ik u zei" (CGVS p.24). Voorts blijft u vaag over het motief van de daders. Op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u vermoedelijk werd ontvoerd in opdracht van Abu Mustafa M. om zo uw oom onder druk te zetten. U heeft hier echter geen zekerheid over (CGVS p.20, p.22). Uw geloofwaardigheid wordt voorts ondermijnd door de vaststelling dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt omtrent deze ontvoering. Zo verklaart u op het Commissariaat-generaal dat uw ouders de dag van uw ontvoering aangifte van uw verdwijning bij de politie deden (CGVS p.11). Verder in het gehoor meent u dat het uw neef was die de aangifte deed (CGVS p.25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u uw eerste verklaring en verwijst u naar het document van aangifte dat u aan het CGVS bezorgde en waarop de naam van uw neef te lezen staat als zijnde de persoon die de aangifte deed (CGVS p.25). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring is geen verschoning voor deze duidelijke tegenstrijdigheid. Vervolgens verklaart u dat er een video opname van uw martelingen werd gemaakt. De videobeelden werden op de tweede of derde dag van uw ontvoering genomen (CGVS p.16 , p.20). U denkt dat deze videobeelden aan uw oom werden overgemaakt om hem zo onder druk te zetten om zijn winkel te sluiten. U kan dit niet met zekerheid zeggen omdat u en uw oom niet over de feiten spraken (CGVS p.20-21). Logischerwijze kan men van uw oom verwachten dat hij na uw bevrijding contact met u gezocht zou hebben om meer zicht te krijgen op wat er u overkwam en op de ernst van de problemen die hij zelf te vrezen zou hebben. Op dezelfde wijze lijkt het logisch dat u contact zou opnemen met uw oom om hem te informeren over het gebeurde. In dit kader dient ook vermeld te worden dat u uw oom na uw ziekenhuisopname eenmaal zag maar er niet gepraat werd over de video waarvan u vermoedt dat deze beelden naar uw oom werden gestuurd. U meent dat uw oom u niets vertelde omdat hij uw ouders niet ongerust wilde maken (CGVS p.20). Het is onbegrijpelijk waarom uw oom dit voor u zou hebben verzwegen, des meer daar het om ernstige

geweldplegingen ging. Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt uw bewering – dat u op 25 augustus door vier gemaskerde mannen ontvoerd werd en vijf dagen werd vastgehouden – onaannemelijk.

Ten vierde geeft u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet aan dat u vreest omgebracht te worden door uw ontvoerders, die handelden in opdracht van Abu Mustafa M. (CGVS p.15, p.22). Dit is echter niet verenigbaar met uw verklaring op DVZ waar u zegt dat Abu Mustafa u tot op heden niet vermoordde omdat jullie elkaar goed kennen (vragenlijst DVZ 3.5). Deze verklaring strookt op haar beurt niet met uw verklaring op het Commissariaat-generaal dat u en Abu Mustafa M. elkaar niet kennen (CGVS p.19). Het feit dat u er niet in slaagt om eensluidende verklaringen af te leggen over uw vermeende vrees en vervolger ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven.

Het feit dat u pas tien maanden na de dood van uw oom – die volgens uw vermoedens vermoord werd door Abu Mustafa M. - besloot om uw land te verlaten, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in hoge mate. Uit deze handelwijze door u blijkt alvast geen urgente nood aan bescherming.

Ten slotte is het zeer frappant dat u bij DVZ met geen woord repte over de dood van uw oom (vragenlijst DVZ 3.5). Integendeel, u beweert dat het de wetsdokter was, Amer A., die door één van Abu Mustafa M. zijn trawanten eind 2014 werd vermoord. Sterker nog, u verklaarde eveneens dat u onder druk van de martelingen zwichtte om de dokter zijn naam te noemen (vragenlijst DVZ 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat er tijdens uw opsluiting geen vragen door de ontvoerders werden gesteld en zweeg u in alle talen over de vermeende moord op de wetsdokter (CGVS p.23, p.25). Het hoeft geen betoog dat deze vaststellingen enkel bevestigen dat uw asielrelaas gebaseerd is op leugenachtige verklaringen. Daarenboven zij erop gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, in het bijzonder de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De documenten kunnen eerder aangehaalde vaagheden en tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. Dit geldt zowel voor uw identiteitsdocumenten (paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs) als de woonstkaart van uw vader. Deze documenten zijn een bewijs van uw herkomst en identiteit waaraan niet getwijfeld wordt. Eveneens verandert de overlijdensakte van uw oom niets aan bovenstaande beslissing. Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor het overlijden van uw oom en de invloed die deze gebeurtenis op u en uw familie moet gehad hebben, ontbreekt het aan geloofwaardige verklaringen die een link met uw persoonlijk vervolgingsverhaal aantonen. De bedankbrief en de lijst met overleden personen zijn een bewijs van het feit dat u zich inzette voor liefdadigheidsorganisaties en hebben geen bewijswaarde voor uw persoonlijk vervolgingsverhaal. De medische documenten (doktersbrief en attest van het 'Ministry of Health') bevestigen dat u letsels opliep aan beide tenen/voeten en dat u in september 2014 werd opgenomen in het ziekenhuis, maar bieden geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u de letsels opliep. Daarenboven stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw verklaringen hieromtrent niet consistent zijn. Daar waar u op het Commissariaat-generaal verklaart dat de nagel van uw linker teen met een ijzeren voorwerp door de aanhangers van Abu Mustafa M. werd uitgetrokken noteert de dokter dat dit letsel werd aangebracht door 'Daesh'. Tenslotte kan aan het document van de politie in het kader van uw verdwijning weinig waarde worden gehecht. Het is algemeen bekend dat de Iraakse overheidsinstellingen zijn aangetast door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie. Bijgevolg is het op eenvoudige wijze mogelijk om bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen. Daarenboven gaat dit document niet gepaard met geloofwaardige verklaringen waardoor het geen enkele bewijswaarde heeft en werd hierboven reeds aangehaald dat uw verklaring omtrent wie de aangifte deed strijdig is met de informatie uit het politiedocument.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van volgende bepalingen:

"Appreciatiefout en schending van

- van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;
- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;
- van het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging
- van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"

Na een theoretische uiteenzetting onder het punt "IN RECHTE" licht hij eerst de asielmotieven toe: zijn asielrelaas en de veiligheidssituatie in Bagdad. Op het einde van zijn toelichting wijst verzoeker nog op een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en van de rechten van de verdediging.

- Zijn asielrelaas zet hij uiteen als volgt:

"Eerst en vooral dient benadrukt te worden dat verzoeker talrijke documenten voorlegt, die zijn asielrelaas staven. Zowel zijn identiteit, als de dood van zijn oom, zijn activiteiten, zijn ontvoering en zijn opname in een ziekenhuis (en andere medische vaststellingen) worden gestaafd. Het CGVS beperkt zich tot een zeer korte motivering en laat deze documenten aan de kant. De motivering is zeker niet afdoende. Het feit dat het mogelijk is om zich vervalste Iraakse documenten te verschaffen volstaat niet om te beweren dat de documenten die door verzoeker voorgelegd worden geen bewijswaard hebben. Het feit dat verzoeker alle inspanningen levert om zijn relaas met documenten te staven vormt trouwens een belangrijk element, die, met andere elementen moet leiden tot het voordeel van de twijfel (artikel 48/6 VW).

Bovendien betwist verzoeker dat hij (bij DVZ) beweerd zou hebben dat hij zelf benaderd werd om lid te worden van het politieke partij. Zijn verklaringen werden waarschijnlijk geïnterpreteerd bij DVZ, waar het interview op een zeer vlotte manier verliep. Het is zijn oom die benaderd werd, zoals verzoeker dit heeft uitgelegd bij het CGVS.

Verzoeker kan alleen vermoeden wie de moordenaar van zijn oom is, en naar alle waarschijnlijkheid, rekening houdend met de bedreigingen die werden geuit, is Abou M. M. verantwoordelijk.

Waar het CGVS stelt dat verzoekers' beschrijvingen van zijn ontvoerders en van zijn relaas over zijn aanhouding niet op een afdoende wijze gedetailleerd zijn, dient opgemerkt te worden dat het om een zeer subjectieve motivering gaat. Verzoeker heeft alle elementen voorgelegd die van hem redelijkerwijs verwacht kunnen worden. Hiernog dient benadrukt te worden dat zijn relaas ook gestaafd wordt door meerdere documenten waarvan de bewijswaarde niet op een geldige manier tegengesproken wordt.

Verzoeker heeft ook uitgelegd dat zijn neef aangifte deed bij de politie, nadat hij ontvoerd werd. Iemand die in de buurt woonde van de woning waar verzoeker aangehouden was had ook een aangifte gedaan bij de politie, omdat hij zich vragen stelde over wat er in dit gebouw gebeurde.

Verzoeker weet niet of de videos die opgenomen werden toen hij gemarteld werd, gestuurd werden naar zijn oom. Hij vermoedt dat dit de bedoeling was van deze opnamen, maar of ze effectief gebruikt werden kan verzoeker niet bevestigen.

Verzoeker betwist dat hij ooit verklaarde dat hij Abou M. M. goed kent. Hij kent hem van gezicht en reputatie maar meer niet. Abou M. M. kende verzoekers' oom, daar zij gelijkaardige beroepsactiviteiten hadden.

Verzoeker weet dat hij niet verder gemarteld werd, en dat hij niet vermoord werd, omdat hij teruggevonden en vrijgelaten werd.

Dat verzoeker niet onmiddellijk uit Irak is gevlucht is niet van aard om zijn geloofwaardigheid aan te tasten. In tegendeel is het een teken van oprechtheid, daar verzoeker Irak pas verliet nadat hij opnieuw bedreigd werd, en dan beseftte dat zijn situatie niet zou verbeteren. Verzoeker wenst tevens te herhalen dat er opnieuw bedreigingen werden geuit 4 à 5 maanden na de dood van zijn oom."

- Wat de veiligheidssituatie in Bagdad betreft, wijst verzoeker op (1) de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing omtrent het willekeurig geweld, (2) het niveau van het willekeurig geweld, (3) de impact van het geweld op het dagdagelijkse leven, (4) de duur van het conflict en (5) het risico op "religious cleansing" in Bagdad.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke concrete gegevens toelaten om het aantal slachtoffers te relativeren: wat is de oppervlakte, wat is het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal, wat is de impact van het geweld op het leven van de burgers, hoeveel burgers worden gedwongen om hun te verlaten, enz. Deze informatie wordt niet gegeven, alsook de criteria waarop de Commissaris-generaal zich baseert. De conclusie van de bestreden beslissing is moeilijk te verenigen met de inhoud van de COI Focus waarop de beslissing zou zijn gebaseerd. Verzoeker acht zich gesteund door stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift en een arrest van de Raad. Hij verwijst tot slot naar nog een arrest van de Raad, een rapport van UNHCR en rechtsleer.

Verzoeker herhaalt dat een aandachtige lezing van de COI Focus tot een andere conclusie leidt. Andere, nieuwe, recente aanslagen met een groot aantal slachtoffers, met als exponent de aanslag in de nacht van 2 tot 3 juli, tonen aan dat de situatie blijft evolueren en verergeren. Verzoeker bespreekt stukken 3, 6, 7, 9 en 13 tot 16 gevoegd bij het verzoekschrift en wijst op het probleem van onderrapportering en het gebruik van anonieme bronnen.

Verzoeker betoogt dat het feit dat het leven voortgaat in Bagdad geen argument is en hoewel hij erkent dat het leven inderdaad voortgaat, de doden veelvoudig zijn en het leven uiterst gevaarlijk is. Hij bespreekt de impact op het dagelijks leven aan de hand van stukken 5 en 9.

Verzoeker wijst erop dat het conflict in Bagdad niet evolueert naar een oplossing, integendeel. Hij verwijst naar stukken 14 en 15 ter staving van het geweld dat men nog meer kan verwachten in Bagdad. Hij vraagt dat er ook met de duur van het conflict rekening wordt gehouden (HvJ, 30 januari 2014, C-285/12, Aboubar Diakité t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Verzoeker verwijst naar het risico op "religious cleansing". Hij bespreekt de COI Focus en de stukken 11, 12 en 14 en een arrest van de Raad. Het verhoogd sektarisch geweld en de bedreiging van soennieten, zoals verzoeker, betekenen dat er wel degelijk nood is aan internationale bescherming.

- Op het punt 4 betoogt verzoeker dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund niet volledig is, zodat er een schending is van het beginsel van tegensprekelijkheid, de rechten van verdediging evenals van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken ter ondersteuning van het beroep:

- artikel *"Fallujah Fight Not Stopping Baghdad Attacks"* van Voice of America van 8 juni 2016 (stuk 3)
- artikel *"Iraq: Suicide bombing in Abu Ghraib mosque 'kills 12'"* van Al Jazeera van 28 juni 2016 (stuk 4)
- artikel *"Iraq: There is a lack of humanitarian actors in Baghdad area"* van MSF.org van 10 juni 2016 (stuk 5)
- Human Rights Watch World Report 2016, Iraq (stuk 6)
- artikel *« Irak : qu'en est-il de la sécurité au quotidien dans la capitale Bagdad? »* van rtbf.be van 15 oktober 2015 (stuk 7)
- UNHCR Position On Returns To Iraq van oktober 2014 (stuk 8)
- *« Parole à l'exil décembre 2015 – mai 2016, Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad »* van Caritas International et Ciré (stuk 9)
- *"Musings on Iraq, Violence in Iraq, March 2016"* van 5 april 2016 (stuk 10)
- artikel *« Irak : la crise Iran/Arabie réveille les craintes d'une nouvelle guerre civile »* van rtl.be van 6 januari 2016 (stuk 11)
- artikel *« Irak : attentat-suicide meurtrier de l'EI à Bagdad »* van lemonde.fr van 6 mars 2016 (stuk 12)
- artikel *"Baghdad attacks: at least 69 killed in suicide attacks and car bombings in Iraq capital"* van The Independent van 17 mei 2016 (stuk 13)
- artikel *"Death toll from Baghdad blast rises to more than 281"* van Al Jazeera van 7 juli 2016 (stuk 14)
- artikel *"Baghdad security chiefs dismissed after deadly attacks"* van Al Jazeera van 8 juli 2016 (stuk 15)
- artikel *"Iraq: UN condemns terrorist attack in Baghdad, warning of 'avenge' by ISIL"* van UN News Service van 3 juli 2016 (stuk 16).

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 november 2016 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van Cedoca van 12 augustus 2016.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Commissaris-generaal heeft op goede gronden vastgesteld dat aan verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht, omdat (1) hij over het begin van zijn problemen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, (2) hij nauwelijks op de hoogte is van de voorgehouden problemen tussen zijn oom en zijn belager Abu M.M., (3) het relaas over zijn ontvoering niet aannemelijk is omwille van een gebrek aan doorleefde verklaringen alsook het opnieuw afleggen van tegenstrijdige verklaringen, (4) verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn relatie met Abu M.M., (5) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wie werd gedood, zijn oom dan wel de wetsdokter. Ook het feit dat verzoeker na de dood van zijn oom tien maanden heeft gewacht om Irak te verlaten ondermijnt de ernst van de voorgehouden problemen. De Raad neemt de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat de door hem neergelegde documenten een bewijs zijn van de door hem voorgehouden problemen, dat de Commissaris-generaal zich beperkt tot een zeer korte motivering en de documenten negeert. In de bestreden beslissing wordt immers terecht ingegaan op het feit dat de neergelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande appreciatie en dit wordt omstandig gemotiveerd. De Raad treedt ook op dit punt de Commissaris-generaal bij en benadrukt dat de documenten die betrekking hebben op zijn voorgehouden problemen slechts een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben wanneer deze kaderen in een geloofwaardig asielrelaas.

Verzoeker weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het volharden in zijn verklaringen, hetgeen echter de omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt of in een ander daglicht stelt.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Bagdad.

Bijgevolg is ook de door verzoeker bijgebrachte algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad toont niet aan dat verzoeker in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Ook een verwijzing naar een profiel, namelijk het feit dat hij soenniet is, volstaat niet om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Het louter behoren tot een bepaalde groep, betekent immers niet per definitie dat er een gegronde vrees voor vervolging zou zijn. Een individuele beoordeling van de vervolgingsfeiten blijft noodzakelijk.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12, nrs. 1-3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt.

Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door de aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Ook verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, omdat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld. De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging, aangezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker verwijst naar mogelijke verdere ontwikkelingen zoals "*religious cleansing*" evenals naar de duur van het conflict, wijst de Raad er op dat de beoordeling dient plaats te vinden op grond van de feitelijke en actuele situatie zoals deze zich voordoet het ogenblik van de beslissing. De term "*reëel risico*" dient geïnterpreteerd worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM. Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk en voorzienbaar actueel dient te zijn. Hoewel geen zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico, gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen en vermoedens, niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging worden genomen. Wat de kritiek betreft op de COI Focus van 31 maart 2016, wijst de Raad er nog op dat dit rapport niet aan de basis ligt van de bestreden beslissing. De COI Focus van 23 juni 2016 die wel aan de basis ligt van de bestreden beslissing vermeldt dat het geen exhaustief overzicht van de veiligheidsincidenten bevat. De vermelde incidenten dienen hoofdzakelijk de algemene trend in Bagdad te verduidelijken. In bijlage staat een chronologie van de zware aanslagen in de provincie Bagdad van januari 2013 tot mei 2016. De vaststellingen dat de COI Focus geen omstandig, exhaustief overzicht geeft van alle incidenten in Bagdad, vormt geenszins een indicatie van het feit dat het rapport onvolledig zou zijn, of de situatie in Bagdad doelbewust onjuist zou zijn weergegeven.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 verwijt de Commissaris-generaal dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd.

Uit het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630).

Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: *"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissarisgeneraal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen."* (BS 27 januari 2004, p. 4636).

Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *"(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen"* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301).

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde *"COI Focus"* – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoeksters asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoeksters vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het koninklijk besluit valt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties, waarop de COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet worden gespecificeerd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak *'Sufi and Elmi v. the United Kingdom'* (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it."

(vrije vertaling: *"Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie."*)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde 'COI Focus' informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd, maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP